

Там, де вже й мальви не цвітуть...

Віктор Баранов

Там, де вже й мальви не цвітуть, -
Отам прослалась наша путь
У теплу вічність.

І ми вступаємо в сліди
Позаминулої біди,
Як вовк у січні.

А хто в нас князь? А де наш Бог?
І хто блукає в соснах трьох,
Що снуть край шляху?..

Себе впізнати в блукачах -
То краще б голову той шлях
Поклав на плаху!

То краще хай сосна впаде,
І друга, й третя - щоб ніде
Не знать нам спину.

І знову рушимо у світ,
Самі собі махнем услід,
І - вітер в спину!

Шкода лиш - мальви не цвітуть...
Та ми як-небудь, как-нибудь,
Без них звикаєм.

Зате нам світ - на видноті,
У нас із кожним на путі -
Любов навзаєм.

...Поглянь - уже встає зоря,
А в нетрищах календаря
Щезають дати.

І сіється космічний пил
На мовчазні хрести могил,
І плаче мати.

* * *

Поволі, по крихті,
по краплі стікає печаль
В урочище пам'яті
й там залягає, мов полоз.
І ті будяки, об які
ми колись покололись,

Уже перейшли в кольорову,
на глині, емаль
І світяться свято
на тлі пережитих річниць,
Сумних роковин,
у які не заходить двічі.
Притихла печаль,
мов дитя, заглядає у вічі,
Невизрілу тайну
ховаючи в схронах очиць.
А десь через простір,
невидимий звідси, з вікна,
Викреслює шлях
для майбутніх щасливчиків долю.
Я їхньою радістю
туги своєї не вволю –
І нота не та, і не та в мене
арфа й струна.
Не журиться ж небо,
що в ньому блакить одцвіта!
Й листок, що на воду упав,
ще поплавати мріє.
І радість про себе
сказати у голос не сміє,
І полозу лінь
розтуляти холодні уста.

08.08.2013 р., Київ